

РЕШЕНИЕ

№ 12173

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4331** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от началника на Гранично полицейско управление /ГПУ/ - С. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР срещу решение № 1152 от 06.03.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по НАХД № 166/2024 г. Наказателно отделение /НО/, 129 – ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 498/11.12.2023 г. издадено от началника на ГПУ – С. с което за нарушение на чл.20, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ на основание чл.51 от ЗЧРБ на „България Ер“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

Жалбоподателят счита, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Счита за неправилни изводите на съда, че в хода на административно-наказателното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаване правото на защита на нарушителя. Твърди, че са неправилни и неотговарящи на доказателствата по делото мотивите на

съда, че „АУАН е съставен по реда на чл.40, ал.2 от ЗАНН в отсъствие на представител на нарушителя, но без да са налице предпоставките за това“. Излага доводи, че АУАН е връчен на деловодителя на дружеството, а именно на Л. И. Д., като по делото има доказателства, че лицето е упълномощено да получава АУАН и НП от името и за сметка на дружеството. Сочи се още, че „България Ер“ АД не е бил лишен от участие в производството, като е имал възможност да заяви своите възражения, ако е имал такива, както при съставянето на акта, така и в установения в ЗАНН 7-дневен срок. Иска се отмяна на решението. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа касационната жалба. Претендира разности.

Ответникът – „България Ер“ АД в отговора на касационната жалба я оспорва. Твърди, че е правилен изводът на СРС за нарушение на съдопроизводствените правила. Чл. 57, ал. 1 ЗАНН предвижда задължително съдържание на наказателното постановление. В случая е налице позоваване на препращаща норма на чл. 20, ал. 1, т.1 ЗЧРБ, без да е посочено нормата, към която препраща. В този смисъл е и съдебната практика, която цитира.

СПП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В производството пред СРС е прието за установено, че на 06.11.2023 г. около 19:30 часа в [населено място], на ГКПП - Аерогара С., е извършена гранична проверка на влизане в страната на пътници, пристигнали с полет FB472 от М. за С., при която е установено, че превозвачът Авиокомпания "България Еър" АД, с ЕИК[ЕИК], след като е бил длъжен да провери документите за пътуване преди да извърши услугата по превозване на лицето К. А. В. А., [дата на раждане], гражданин на Република Д., с паспорт № RD5424080, изд. на 08.02.2019 г., притежаваща многократна виза тип С №524458423 издадена от Франция, валидна от 27.05.2019 г. до 26.05.2024 г., превозвачът я е превозил до Р. България без наличието на валидна виза или разрешение за пребиваване, като е издал превозни документи - билет и бордна карта.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН № 480 от 14.11.2023 г., за нарушение на чл.20, ал.1, т.1, вр. чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Въз основа на него било издадено обжалваното НП № 498/11.12.2023 г. издадено от началника на ГПУ – С., с което за нарушение на чл.20, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България

(ЗЧРБ) във връзка с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ на основание чл.51 от ЗЧРБ на „България Ер“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

Изложените фактически обстоятелства се установяват от събраните по делото доказателства.

Настоящата инстанция намира, че първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото като при тази му дейност не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

За да отмени издаденото наказателно постановление, съставът на СРС е приел, че при съставянето и предявяването на АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното НП, са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Изложил е, че АУАН, който е съставен на 14.11.2023 г. в отсъствие на представител на нарушителя, но без да са били налице предпоставките на чл.40, ал.2 ЗАНН /т.к. поканата за съставяне на акта е връчена в деня, в който е съставен АУАН/, е предявен на същата дата на лице без представителна власт доколкото представеното в проведеното на 19.02.2024 г. съдебно заседание пълномощно за упълномощаване на Л. И. Д. е подписано от изпълнителните директори на „България Ер“ АД, които към ноември 2023 г. нямат това качество, с оглед на което към датата на предявяване на АУАН деловодителят Л. И. Д. не е упълномощено лице от актуалните представляващи дружеството. Следователно АУАН не е бил предявен на надлежно упълномощен представител, в нарушение на чл.43, ал.4 ЗАНН. С непредявяване на АУАН е допуснато нарушение на процесуалните правила, което е от категорията на съществените и представлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП.

Мотивирал е своите изводи и с това, че е допуснато нарушение на чл.42, т.5 от ЗАНН при съставяне на АУАН и на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН при издаване на обжалваното НП, изразили се в непълно посочване на съставомерните факти и нарушената нормативна разпоредба, така че да може да се упражнява ефективно правото на защита. Изложил е, че нарушената разпоредба, а именно чл.20, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е само посочена, без да е обосновано с друг нормативен акт за изискуемостта от представяне на виза за определеното лице. СРС е констатирал, че не е подробно описано в АУАН и НП, а отделно от това и липсват и доказателства в подкрепа на фактическите твърдения, че виза тип „С“ №[ЕИК], издадена от Франция, валидна от 27.05.2019 г. до 26.05.2024 г. на превозвания пътник не е била използвана веднъж в държава, прилагаща изцяло достиженията на правото от „Шенген“ и следователно е приемлив извода, че Република България не може да я счита за равностойна на своите национални визи за транзитно преминаване или за планиран престой на своята територия. Изложено е също така, че както в АУАН, така и в НП са посочени само датата и часът на установяване на нарушението, но не и датата на извършване на същото, както и мястото на извършване на нарушението, а е посочено само мястото на неговото установяване.

Доколкото не се установиха такива процесуални нарушения, които да се отразят на оспорения съдебен акт и доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административно-процесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК следва да се

отбележи, че настоящият състав споделя част от изводите на въззивния съд относно допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство. АУАН и НП.

Настоящият състав не споделя изводите на СРС за нарушение на чл. 40, ал. 2 ЗАНН. Видно от самия акт, в него е посочено, че е съставен в присъствието на представител на „нарушителя“. За такъв е посочено, че това е Л. И. Д. – деловодител. Следователно, приложимата норма следва да е чл. 40, ал. 1 ЗАНН.

Действително, за посоченото лице не е представено редовно пълномощно към датата на връчване на АУАН. Но, следва да се има предвид, че връчването е по отношение на юридическо лице – търговец. Той, като такъв, действа чрез своите органи, вкл. и назначените от него служители. Още повече, следва да се има предвид длъжността на лицето, на което е връчен АУАН – „деловодител“. Дори и да се приеме, че не е налице представителна власт в полза на това лице, по арг. от чл. 301 ТЗ следва да се приеме, че тези действия са обвързали търговеца доколкото не се установява да се е противопоставил на тях веднага след узнаването им, в каквато насока липсват доказателства. Същевременно, следва да се отбележи, че всички документи по административно-наказателната преписка са връчвани на ответника именно чрез посочения служител, като по отношение на тези връчвания също не се установява наличие на противопоставяне. Т. не е направено и в жалбата срещу НП.

На следващо място, видно от НП, в него е посочено, че са нарушени чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. И двете норми предвиждат изискването по отношение на чужденец и съответно – на превозвача да провери наличие на виза, „когато такава се изисква“, без обаче да се сочи /не са изложени фактически основания/ защо е прието, че в случая такава се изисква, нито правното основание, предвиждащо такава изискване.

На следващо място, настоящият състав изцяло споделя изводите на СРС относно наличие на нарушения по чл. 57, ал. 1 ЗАНН относно описание на нарушението, неговата правна квалификация, изводите относно доказаността на нарушението, както и приложението на нормите по отношение на РБългария, имащи отношение относно изискванията за виза, към датата на извършване на процесното нарушение, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК препраща към тях.

Предвид изложеното и като се съобрази с наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът счита, че решението на СРС, на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1152 от 06.03.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по НАХД № 166/2024 г. Наказателно отделение /НО/, 129 – ти състав.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР да заплати на „България Еър“ АД, с ЕИК[ЕИК]

разноси в размер на 80 лева.
Решението е окончателно.